

Món quà từ Bích Nham, Bát Nhã

Nửa đêm chủ nhật ngày mười tháng tư năm hai ngàn mười một, hai chiếc xe van đầy hành khách queo từ từ vào “driveway” nhà chúng tôi. Xe dừng lại, cửa mở, đoàn người áo nâu thông thả bước ra. Hành lý của mỗi vị là một chiếc túi ngủ và túi đeo đằng sau lưng. Thật không ngờ hai chiếc xe van đó lại có thể chuyên chở được nhiều người như vậy! Ai cũng tặng cho tôi và nhà tôi, anh Tâm Minh Ân những búp sen và nụ cười thật đẹp.

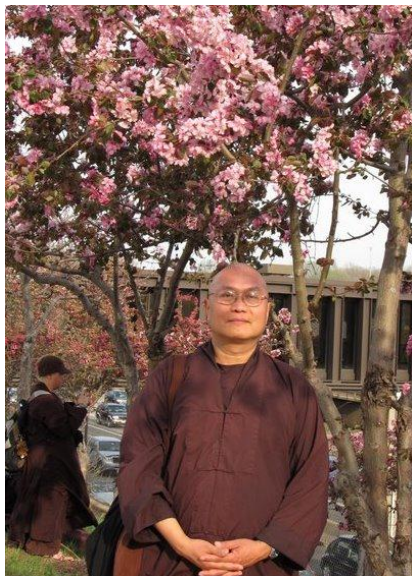
Thầy Pháp Huy và thầy Pháp Không xin phép được đi thăm nhà. Hai thầy dáng dấp cao lớn nhưng bước chân thật nhẹ, đi lướt trên những bậc cầu thang lên xuống khắp nhà. Sau đó thầy Pháp Không xin phép xin thu xếp cho các sư cô ở thiền đường trên lầu và quý thầy tạm trú dưới “basement”. Hai anh em tôi thừa với hai thầy là cứ tự nhiên xem như là đang ở tu viện Bích Nham. Thoáng thấy thầy Pháp Không đi tìm ly uống trà, tôi định lên tiếng nhưng rồi lại thôi. Tôi đang thực

tập buông vai trò chủ nhà tiếp khách mà. Tôi quay trở về để ý đến hơi thở. Thầy tự nhiên mở những cánh cửa của các tủ trong bếp cho đến khi kiếm được nơi đựng ly tách. Với chiếc ly trong tay thầy dừng lại thờ và nhìn quanh để thấy bình đựng nước sôi nơi nào. Thầy đến đó tự pha cho mình ly trà. Tôi mỉm cười, an tâm đi lên lầu về phòng ngủ. Tôi thầm cảm ơn là qua nét mặt thư giãn, cử chỉ từ tốn và tự nhiên đó, thầy Pháp Không đã dạy cho tôi biết là thầy không phải là khách và tôi cũng không phải là chủ. Tăng thân xuất sĩ Bích Nham, Bát Nhã và tăng thân cư sĩ Thuyền Từ tất cả đều là những đứa con của Sư Ông đang có một cơ hội sống chung thuận hòa, vui chơi với nhau trong một căn nhà.

Hôm thứ Sáu trước khi quý thầy cô đến, tôi đang định xin phép được nghỉ làm ngày thứ Hai để đi chơi với các thầy cô thì nhận được điện thư của xếp gọi lên nhận việc mới sáng thứ Hai. Hơi buồn một phút, nhưng thôi có việc mới cũng là một điều may mắn. Sáng thứ Hai, tôi dậy sớm hơn thường lệ. Những giọng nói, tiếng cười khúc khích của

quý thầy cô trẻ như những tiếng chim hót ban mai làm căn nhà rộn ràng hẳn lên. Tôi tự nói "hay là mình thử xem sao, biết đâu đó, xếp lại thông cảm". Tôi mở máy, viết điện thư, trước khi bấm nút "send" tôi cũng thử vài hơi thở có ý thức, gọi năng lượng rất là dễ thương nơi này đến cho xếp. Chỉ một phút sau, tôi nghe một tiếng "bing" từ máy phát ra; xếp tôi gọi lại vồn vện vài câu "Hi Thuy, no problem. We can reschedule. Have a great day. Thanks, Buddy" ("Không sao đâu, sẽ dời lại ngày họp, chúc Thuy có một ngày đi chơi vui. Cảm ơn, Buddy")

Theo sự thu xếp của anh Chân Trí thì ba chiếc xe chuyên chở phái đoàn sẽ thả mọi người xuống cửa "kiss and ride" phía bắc của trạm metro, rồi những vị tài xế sẽ lái xe về đậu nhà anh vì giờ đó bãi đậu xe ở Metro sẽ không còn chỗ. Vừa mới xuống xe xong là các thầy cô như đàn chim sẽ chạy ùa đến mấy cây hoa anh đào bên cạnh đường, thay phiên nhau chụp hình những chùm hoa vẫn còn đang nở rộ. Tôi cũng vui lây với sự hồn nhiên này, y như lời thầy Pháp Không đã trả lời tôi "We shall see what nature offers us" ("Để xem coi trời đất sẽ hiển tặng mình những gì") khi tôi cho thầy biết là ngày quý thầy cô đến Washington D.C thì hoa anh đào có thể đã rụng nhiều. Bây giờ tôi đã hiểu, với người tu thì hàng trăm cây hoa anh đào nở rộ là

một thiên đường, nhưng qua vài chùm hoa vẫn còn lại trên cây, họ vẫn nhận ra đầy đủ dấu ấn và sắc thái của mùa Xuân D.C. Chắc chắn sang năm hoa sẽ nở rộ lần nữa. Lúc ấy, tôi sẽ ngắm

hoa bằng ánh mắt trong sáng hôm nay của quý thầy cô.

Trước khi lên xe chở tôi lại trạm metro, chị Chân Ý có ra ôm nhẹ và dặn tôi nhớ thở cho khỏe, đi chơi cho vui. Tôi hết còn thấy khó chịu, có mặc cảm bị nhắc như hồi mới đến tu tập mà bây giờ thì ngược lại, tôi rất thích là đằng khác. Tính tôi hay quên, có người bên cạnh nhắc là một phước lớn của tôi trong kiếp này. Chị thương muốn tôi tận hưởng được hạnh phúc trong hiện tại nên mỗi lần tôi đi nhanh là chị nhắc tôi thở và đi chậm lại. Một năm nay, qua sự thực tập ráo riết nhìn lại quá khứ, ôm ấp các em bé thương tích trong mình và các tập quán trao truyền từ cha mẹ, ông bà và tổ tiên, tôi thấy quá khứ đã có ảnh hưởng rất lớn trên cách sống và suy tư của tôi. Tôi được dạy là những lúc rơi vào những vùng tâm thức đó thì phải biết quay về với hơi thở để nhận diện những điều kiện hạnh phúc mà tôi đang có. Tạng thân của tôi đang giúp tôi làm được điều đó.

Trở lại với chuyến đi xem hoa anh đào, trạm metro Vienna là trạm đầu tiên của tuyến đường màu cam từ Vienna vào D.C. Máy người đứng gác cửa đã có những giọng nói và cử chỉ hết sức dễ thương, giúp chúng tôi đi qua cửa soát vé. Sau khi đã có chỗ ngồi, anh Chân Trí bắt đầu làm người hướng dẫn, báo cho mọi người biết xe điện sắp đi vào lòng đất và một chút nữa thì xe sẽ đi xuyên qua lòng sông Potomac. Tôi ngồi cạnh một số sư cô trẻ, các vị chỉ cho tôi cách chiết khăn đội đầu. Hóa ra có hơn một cách để chiết khăn. Ngồi

ngắm những khuôn mặt sáng nổi bật trên chiếc khăn nâu, những vị mà hai năm trước còn đang gặp nạn ở Bát Nhã, lòng tôi dâng lên một niềm thương cảm và kính phục. Nhìn họ tôi có niềm tin về pháp môn và sự tu tập của mình.

Khi đến D.C, vừa mới bước chân lên Washington Monument là đã có một nhóm học sinh nhỏ ùa đến xin chụp hình chung với các thầy cô. Một em hỏi “Are you real monks and nuns?” (“Các vị có thật là tăng ni không?”) Sau đó cả nhóm dừng chân nghỉ ngơi trên bãi cỏ bên dòng sông Potomac rồi tiếp tục đi qua thăm đài tưởng niệm Chiến Tranh Thế Giới Thứ Hai vừa mới xây xong. Nhiều tấm hình đã được chụp ở đây. Sau đó cả đoàn đi thiền hành dọc theo hồ “Reflecting pool” về phía đài tưởng niệm Tổng Thống Lincoln. Hơi tiếc là lúc ấy họ đang hút nước ra, xây cát và lau dọn lại nên mọi người không có dịp soi bóng mình trên mặt hồ phẳng lặng. Đạo gần đây chị Chân Ý nói về sự thực tập soi gương, chị khuyên chúng tôi nên có một cái gương nhỏ bỏ trong túi, thỉnh thoảng lấy gương ra soi để thấy được nét mặt của mình, rồi

quay về với hơi thở và nở một nụ cười. Sáng nay tôi vào phòng tắm soi gương và thấy được mặt mình đang suy tư và căng quá. Nhớ lời dặn, tôi mỉm cười thư giãn.

Khi ở đài tưởng niệm chiến sĩ liệt vong trong cuộc chiến tranh tại Việt Nam, tôi biết mình gần tòa nhà trắng nơi người anh cả của tôi đang làm việc. Anh tôi thường hay chê trách con đường tâm linh mà tôi đang chọn. Ban đầu tôi buồn khổ lắm, sau này càng tu tập tôi càng hiểu và thương anh ấy. Tôi thấy trong tôi cũng có tập khí phê phán, nghi ngờ, đập phá như anh. Nhờ tu tập mà tôi đã tiếp xúc và hiểu được nỗi khổ của hai anh em chúng tôi. Giống như sự thông minh và các đức hạnh khác, vô minh và khổ đau của các thế hệ đi trước đều truyền đến hai anh em chúng tôi. Tôi nhận ra niềm khao khát trong tôi muốn kiếm ra cho được con đường giải thoát của tổ tiên mình. Ý thức về khổ đau đã lớn đủ trong tôi để cho hạt giống tu học đâm chồi, nảy lộc. Nhân duyên hội đủ, tôi được quy y Tam Bảo, thọ giới với Sư Ông và tu học với tăng thân Thuyền Từ. Phần của tôi bây giờ là tu tập chuyên hóa tự thân. Có vậy thì tôi mới có hy vọng giúp anh tôi, còn không thì cả hai anh em đều kẹt hết.

Tôi bấm máy gọi anh tôi và nhắn lại “Anh T. hả, em đây, đang ở Lincoln Memorial nè. Anh T. có rảnh ra đây đi chơi gặp gỡ một số người bạn của em

luôn thể.” Thế là anh gọi lại ngay, hẹn gặp chỗ nào. Chắc chắn là anh tôi không bao giờ ngờ nhóm bạn của em mình là một đoàn người tu mặc áo nâu. Lúc giới thiệu mọi người với anh, tôi không có quảng cáo, giới thiệu màu mè các vị thầy cô này là ai. Tôi nói với anh “đây là những người bạn của em, anh T. đi chơi với tụi em một chút nghe, chỉ tụi em đường đến White House đi”. Mọi người tự

nhiên trao đổi thăm hỏi với anh tôi về đường xá, phong cảnh D.C. thật vui vẻ và hồn nhiên. Anh T. đưa chúng tôi đến phía sau của tòa nhà trắng, nơi tổng thống Mỹ đón tiếp các vị nguyên thủ quốc gia khác trong các buổi dạ tiệc, băng qua các khu phố thương mại, văn phòng rồi đến tiệm ăn trưa. Chờ cho mọi người vô xong xuôi rồi anh ấy mới đi về lại sở. Một tiếng sau, lại thấy anh quay lại tiệm ăn hỏi thăm mọi sự có “ok” không. Nét mặt và giọng nói của anh ẩn chứa chút cảm động. Sau bữa ăn trưa chúng tôi lấy metro đi tiếp đến “National Museum of Natural History”. Lúc ngồi trên metro để về nhà, tôi lại nhận được một cú phone nữa, anh muốn biết tụi tôi đã lên metro về nhà an toàn không.

Khi ở trong bảo tàng viện, có một vị thầy của một nhóm học trò đang đi “field trip” đến xin chữ ký của tăng ni cho lớp ông ta, và muốn biết quý vị đang tu trong truyền thống nào. Có một sư cô đại diện ký tên vào mảnh giấy, và ghi xuống thêm là “Students of Thích Nhất Hạnh from Plum Village, France.” Úi chà, sướng quá, hóa ra Sư Ông và tăng thân Làng Mai cũng đang đi chơi, dạo phố D.C với Thuyền Từ. Khi xem phòng triển lãm tài

liệu và di tích về sự hình thành trái đất, tôi cảm thấy mình chỉ là một điểm rất nhỏ nhoi trong lịch sử 4.6 tỉ năm của trái đất. Một trăm năm nữa mình và người thương, kẻ ghét đều là tro bụi. Mọi cảm giác vui buồn, âu lo trong tôi không còn quá nặng nề. Điều gì thì rồi cũng sẽ trôi qua, còn lại chẳng chỉ là âm vang lời nói dễ thương của các thầy cô đang rủ nhau đi ngồi nghỉ trên những chiếc bục thang trong phòng. Họ

nói với nhau “ngồi đây nghỉ ngơi và tiếp nhận năng lượng của tổ tiên”. Tôi sẽ giữ trong tâm mình hình ảnh vài thầy cô trẻ ngồi thiền rất yên trong căn phòng này. Họ nhắc tôi “mình tu tập có nghĩa là cả nhà đang tu tập”. Tôi thầm hứa sẽ

không đặt điều kiện là những người trong gia đình huyết thống phải tu tập thì tôi mới có hạnh phúc.

Chiều về có 5 chiếc xe hơi ra metro đón cả nhóm ghé về bên nhà anh chị Chân Ý, Chân Trí chơi và để lấy xe để bên đó từ sáng. Đi chơi nguyên ngày, say nắng, có vài vị bị mệt, bị chóng mặt, cần nghỉ ngơi. Tôi kiếm một góc nằm buông thư và thiếp đi một chút rồi sau đó ra “deck” ngồi chơi chung với mọi người. Chị Chân Ý nấu tặng hai bình trà rất ngon, uống vào ấm bụng thấy dễ chịu hẳn lên.

Buổi tối có thêm nhiều anh chị khác trong Thuyền Từ đến ăn cơm chung. Là người cuối cùng lấy thức ăn, khi tôi lên đến thiền đường thì mọi người đã an vị. Năng lượng thực tập im lặng hùng tráng của mười

tám vị xuất sĩ mặc áo nâu và mười vị cư sĩ tỏa ra khắp nơi. Tôi hòa nhập vào dòng sông thanh tịnh này và biết sông đang đổ ra biển. Tôi nhai đều những món ăn trong đĩa cơm với vài câu kệ quen thuộc đang nhắc khẽ tôi quán thân. Tôi mỉm cười thấy rằng tôi đang thực tập chuyển hóa các tập khí không hay do tổ tiên trao truyền lại.

Sáng thứ ba mọi người thu xếp đi về lại tu viện Bích Nham. Đây là cuộc chia tay không có sự bịn

rịn, luyến tiếc và những giọt nước mắt. Tuy vậy, khi các thầy cô về rồi thì căn nhà vắng hẳn đi, chỉ còn tôi và mẹ. Chuông đồng hồ thông thả đổ mười tiếng. Tôi thở nhẹ và mỉm cười đón nhận món quà chúng xuất sĩ Bích Nham và Bát Nhã đã để lại cho gia đình mình. Đó là sự dừng lại hoàn toàn để thờ của 18 vị tăng ni khi nghe chuông đồng hồ đánh lên.

Cũng được gần một tháng rồi đó, anh Tâm Minh Ân và tôi không hề xao lãng trong việc làm sống lại món quà quý này. Mỗi khi ở nhà, cứ khoảng 15 phút chuông đồng hồ đánh lên một tiếng, hai anh em hay nhắc nhau “thờ anh ơi”, “ngừng lại em, thờ đi em”. Nhìn bức thư pháp Sư Ông viết treo trên tường “thờ đi con”, tôi thấy Sư Ông lúc nào cũng ở đó cùng thờ với các con cháu của Người.

Chân Bích Nham
Tháng tư năm 2011

Sinh hoạt quán niệm tháng 5 năm 2011

- Ngày quán niệm đầu tháng 5 năm 2011 của tăng thân Thuyền Từ sẽ được tổ chức vào **thứ Bảy 7 tháng 5** từ 9:30 giờ sáng đến 5:00 giờ chiều tại tư gia anh chị Tâm Minh Ân / Chân Bích Nham tại Chantilly, VA. Kính xin quý thiền sinh đem theo thức ăn chay để ăn trưa chung và mang y phục thoải mái để ngồi thiền.
- Một ngày quán niệm do anh chị giáo thọ Chân Ý và Chân Trí hướng dẫn bằng Anh ngữ sẽ được

tổ chức vào thứ Bảy 28 tháng 5 từ 9:00 giờ sáng tới 4:00 giờ chiều tại UUCF.

- Ngồi thiền vào mỗi tối thứ Năm trong tuần với MPCF từ 7:30 giờ tới 9:00 giờ tối tại UUCF.

Quỹ tu học:

Quỹ trước còn	\$2,595.69
Đóng góp tháng 3, 2011	\$150.58
Phước sương UUCF	-\$100.00
Quỹ còn	\$2.646.27

Thuyền Từ
10413 Adel Road
Oakton, VA 22124